

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Shwe Paji

ပြိုင်ဘက်ကင်းစာအုပ်သစ်

(လုယွံ)

(Chapter 466 - 485)

စာစဉ် - ၂၇

CHAPTER 466

ထိုကျင့်ကြံသူ၏နောက်မှ ကျောက်စိမ်းလိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲသွားခဲ့သည်။

"ထူးဆန်းတယ်...အဲဒီကောင်လေးက သူရဲကျင့်ကြံဆင့်လောက်နဲ့ ဒီနေရာ ကိုလာမယ်ဆိုတော့...သူက သေချင်နေတာများလား"

တစ်ခြားကျင့်ကြံသူတစ်ယောက်က ရယ်မောရင်းမှ ပြောဆိုလိုက်၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျိုးမိသားစုမှကျင့်ကြံသူများအား သတ်ဖြတ်ဝံ့ မည်ဟု မည်သူကမျှတွေးတောထားခြင်းမရှိချေ။

လုံချစ်တိုင်းပြည်၌ ကျိုးမိသားစုသည် တစ်ခြားကျင့်ကြံသူများမဆိုထား နှင့်...အင်ပါယာနန်းတော်ကိုပင် အရေးစိုက်ခြင်းမရှိချေ။

"ပြောနေကြတာတော့ အရှင်သခင်က ကလေးငယ်တွေကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်တဲ့...သူရဲကျင့်ကြံဆင့်ချိုးဖျက်နိုင်ဖို့ လိုအပ်နေတာများ လား"

"အရှင်သခင်ရဲကျင့်ကြံဆင့်နယ်ပယ်က အရမ်းနက်နဲတယ်...အဲဒီကိစ္စကို ထပ်မစဉ်းစားနဲ့"

ကျိုးအိမ်တော်၏ရှေ့မှ ကျင့်ကြံသူများက စကားတွတ်ထိုးနေကြချိန်တွင် လူတစ်စုက ကျိုးအိမ်တော်ရှိရာလမ်းသို့ ရောက်ရှိလာပေ၏။

ကျိုးအိမ်တော်တည်ရှိရာလမ်းသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသည့်အပြင် လမ်း တစ်လမ်းလုံး ကျိုးအိမ်တော်၏ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သည်။

"သို့ပန်းတွေ ပြန်လာပြီ...တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း"

တံခါးအနီးရှိကျင့်ကြံသူက ထိုလူစုကိုတစ်ချက်သာကြည့်ပြီး သူ၏မျက်ခွံကိုဆတ်လက်ပိတ်ထားပေ၏။

ထိုသို့ပန်းများကို သွားရောက်ဖမ်းဆီးသူများသည် သာမန်လူများသာဖြစ်ပြီး ကျိုးအိမ်တော်၌ အနိမ့်ကျဆုံးအဆင့်ဖြစ်သည်။သူက ထိုလူစုအပေါ်သို့ အာရုံစူးစိုက်လိုစိတ်မရှိချေ။

အဝေးတနေရာမှ လူအုပ်စုတစ်စုသည်လည်း ရှည်လျားသော လမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာလေသည်။

"မင်းတို့က လူနည်းနည်းပဲ ဖမ်းဆီးခဲ့တာလား... ဟမ်..."

ကျင့်ကြံသူက အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားပေ၏။

သူ၏ရှေ့မှလူများသည် ကျိုးအိမ်တော်၏အစေခံဝတ်စုံဖြစ်သော အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားကြ၏။သို့သော် သူတို့ထံ၌ မည်သည့်ကလေးမျှ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းမရှိချေ။

ထိုကျင့်ကြံသူက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

"မင်းတို့ အမှိုက်ကောင်တွေ ထပ်ပြီးပျင်းရိနေပြန်ပြီလား....မင်းတို့ သွားဖမ်းတဲ့ ကလေးတွေက ဘယ်မှာလဲ"

အစေခံများ၏မျက်နှာသည် ဖြူရော်နေပြီး မည်သည့်စကားမျှမဆိုဝံ့ကြချေ။သူတို့က နေရာ၌ပင် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေလေ၏။

"မင်းတို့ရဲ့အရှင်သခင်ကို ငါတွေချင်တယ်...ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ ငါ့ရဲ့တပည့်တွေကို ဖမ်းဆီးရဲတာလဲဆိုတာ မေးချင်လို့"

လုယှိက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

သူက ပိုးထည်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲဖြစ်သဖြင့် ကျိုးအိမ်တော်မှ

အစေခံများနှင့် သိသိသာသာကွဲပြားခြားနားနေပေသည်။

"မင်းက ငါတို့ကျိုးအိမ်တော်ကလူ မဟုတ်ဘူး...မင်း ဘယ်သူလဲ"

တံခါးအနီးမှကျင့်ကြံသူ၏မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းသွားပေ၏။

လုယွီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ မည်သည့်စိတ်ဝိညာဉ်စွမ်းအင်လှုပ်ခတ်မှုကိုမျှ
သူ ခံစား၍မရချေ။ထိုကောင်လေးက သာမန်သေမျိုးများနှင့် တူညီနေ
သည့်အပြင် အသက်အရွယ်မှာလည်းငယ်ရွယ်နေပေသည်။

လုယွီက ထပ်မံ၍ ပြောဆိုလိုက်၏။

"မင်း ငါပြောတာ မကြားဘူးလား....မင်းတို့ရဲ့အရှင်သခင်ကို ထွက်လာ
ခိုင်းလိုက်စမ်း"

"ငါတို့ရဲ့အရှင်သခင်က မင်းတွေ့ချင်တိုင်းတွေ့လို့ရတဲ့သူ ထင်နေလား"

တံခါးအနီးမှ ကျင့်ကြံသူများအားလုံး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြသည်။

လုယွီက ဤနေရာသို့ ပြဿနာလာရှာခြင်းမှာ သိသာထင်ရှားပေသည်။

ထိုကျင့်ကြံသူများသည် ဤနေရာ၌စောင့်ကြပ်နေရသည်မှာ အချိန်
ကြာညောင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်နှောက်ယှက်သူမျှ ရောက်ရှိမ
လာသဖြင့် သူတို့က ပျင်းရိနေသကဲ့သို့ခံစားနေရသည်။သူတို့က
သေရေးရှင်ရေးကိုမသိသော လုယွီကဲ့သို့လူစားမျိုးကို တွေ့မြင်လိုပေ၏။

"ဘာမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့...ငါ သူကို အသက်ရှင်ရက် ဖမ်းဆီးရမယ်"

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့်အဖိုးအိုတစ်ယောက်က အေးစက်စက်ပြုံးနေရင်း
မှ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ငါက နှိပ်စက်ညှင်းပန်းတဲ့နည်းလမ်းတစ်မျိုးကို လေ့လာနေခဲ့တာ...ဒီလို
ငယ်ရွယ်တဲ့ကောင်လေးဆိုရင်...ငါ့အတွက် အတွေ့အကြုံကောင်းကောင်းရ
လိမ့်မယ်"

အဖိုးအို၏စကားသံကိုကြားသည်နှင့် တစ်ခြားကျင့်ကြံသူများ၏မျက်နှာ
အမူအယာများ ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်။သူတို့က ချက်ချင်းပင် နံဘေးဘက်
သို့ ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကြသည်။

"အဆိပ်အဖိုးအို....မင်း ကြိုက်သလို ဆော့ကစားနိုင်တယ်...ငါတို့ကိုတော့
မထိစေနဲ့"

ကျင့်ကြံသူများက အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

"ဟီး...ဟီး...ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့...ငါ့ရဲ့အဆိပ်မြွေက ငါ သေစေလိုတဲ့သူကို
ပဲ ကိုက်တာ"

အဆိပ်အဖိုးအိုက ခရားတစ်လုံးကိုထုတ်ယူပြီး ရှုပ်ထွေးသောမန္တန်တစ်ပုဒ်
ကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် ခရားအတွင်းမှ အနက်ရောင်မြွေတစ်ကောင်ထွက်
လာပြီး အဆိပ်အဖိုးအို၏လက်မောင်း၌ ရစ်ခွေနေလေသည်။

"သွား"

အဆိပ်အဖိုးအိုက လုယွီထံသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ရာတွင် အနက်ရောင်
မြွေက ပါးစပ်ဟပြီး လုယွီအားကိုက်ရန် တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

အနက်ရောင်မြွေသည် လုယွီအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသော အချိန်တခဏတွင်
မြွေ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ အဖြူရောင်မီးတောက်အလွှာတစ်လွှာ ထွက်ပေါ်လာ
ပေ၏။

ထိုမြွေ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မီးတောက်အတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားပြီး
စတင်၍တွန့်လိမ်ကာ အသည်းအသန်ရုန်းကန်နေလေသည်။

ဤမီးတောက်က လုယွီ၏မူလဘူတမီးတောက်ဖြစ်သည်။မည်သည့်နည်း
ဖြင့် သာမန်တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က တွန်းလှန်ခုခံနိုင်မည်နည်း။

အသက်ရှူချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် အနက်ရောင်မြွေသည် ပြာကျသွားခဲ့သည်။

"အဆိပ်အဖိုးအို...ဒါက ခင်ဗျားရဲ့စမ်းသပ်မှုအသစ်လား....ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုတောင် မရှင်းလင်းနိုင်ဘူး...ဟား ဟား ဟား"

ကျင့်ကြံသူတစ်ယောက်က စတင်၍ လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေခဲ့သည်။

အဆိပ်အဖိုးအို၏မျက်နှာသည် နီမြန်းသွားလေ၏။သူ၏လက်အတွင်းရှိ ခရားကို ရိုက်ပုတ်ပြီး ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

"ငါ မင်းကို သတ်မယ်"

ခရားအတွင်းမှ အဆိပ်ပြင်းသောပိုးမွှားများ ရုတ်တရက်ပျံဝဲထွက်လာခဲ့၏။

ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် လေထုအတွင်း၌ တဝီဝီမြည်သံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

ကျိုးမိသားစုမှ တစ်ခြားကျင့်ကြံသူများသည် အဆိပ်ပြင်းသောပိုးမွှားများက သူတို့ထံတိုးဝင်လာကြသဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဤနေရာမှ စွန့်ခွာသွားကြ၏။

"ကောင်လေး....သေစမ်း"

အဆိပ်အဖိုးအိုက ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

"ဒါက ခင်ဗျား လူတွေကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းတဲ့နည်းလမ်းလား"

လုယ့်အေးစက်စက်အသံသည် အဆိပ်အဖိုးအို၏နောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

CHAPTER 467

အဆိပ်အဖိုးအိုသည် ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြီး အလျင်အမြန် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။သို့သော် သူ၏လှည့်ကြည့်ခြင်းသည် ခြေ တစ်လှမ်းနောက်ကျသွားခဲ့သည်။လုယွီက သူ၏နောက်၌ ရောက်ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။

"သွေးအကျဉ်းထောင်...ခင်ဗျားက လူသွေးတွေကိုအသုံးပြုပြီး အဆိပ်ပြင်း ပိုးမွှားတွေကိုသန့်စင်ခဲ့တယ်ပေါ့...ခွေးမသားကြီး"

လုယွီ၏မျက်လုံးများက စူးဝါးနေပြီး သူ၏လက်အတွင်းမှမူလဘူတ မီးတောက်ဖြင့် အဆိပ်အဖိုးအိုအား ရိုက်နှက်လိုက်တော့သည်။

ဘုန်း.....

အဆိပ်အဖိုးအိုအား ရွှေရောင်မီးတောက်များက လွှမ်းခြုံသွားခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မီးဘောလုံးကြီးဖြစ်သွားပေ၏။ သူက အချိန်တခဏကြာ ရုန်းကန်နေပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။မီးတောက်များက သူ့အား ပြာဖြစ်သည်အထိ လောင်ကျွမ်းသွားစေ၏။

အဆိပ်ရှိသောပိုးမွှားများသည် အဆိပ်အဖိုးအို၏ထိန်းချုပ်ထားခြင်းမှ လွတ်ကင်းသွားသဖြင့် ခြေဦးတည်ရာသို့ ပျံသန်းနေကြ၏။

လုယွီ၏လက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာတွင် သူ၏သိုလှောင်အိတ်အတွင်းမှ အနက်ရောင်အရိပ်တစ်ရိပ် ရုတ်တရက် ပျံ့ထွက်လာခဲ့သည်။ဤသည်က

လုယွီသိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ရှေးဦးအဆိပ်ပြင်းပိုးမွှားဖြစ်သည်။

ဝီ....ဝီ....

ရှေးဦးအဆိပ်ပြင်းပိုးမွှားထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ခြားပိုးမွှားများ အားလုံးသည် စူးရှရှအော်ဟစ်နေကြ၏။

ဤမြင်ကွင်း၌ရှိနေသော အဆိပ်ရှိပိုးမွှားများအားလုံး လုယွီ၏ရှေ့သို့ အလိုအလျောက်ဆင်းသက်လာကြသည်။

"လူ့သွေးနဲ့သန့်စင်ထားတဲ့ ပိုးမွှားတစ်သိုက်က...ငါ့အတွက် အသုံးမဝင်ဘူး"

လုယွီ၏မျက်လုံးများက အေးစက်တင်းမာသွားခဲ့သည်။

အချိန်တခဏအတွင်း၌ပင် လုယွီထံမှရွှေ့ရောင်မီးတောက်က အဆိပ်ရှိသောပိုးမွှားများအားလုံးကို လောင်ကျွမ်းသွားစေတော့သည်။

"ပြီးတော့...မင်းတို့"

လုယွီက ယခုနေရာ၌ရှိနေသော တစ်ခြားကျင့်ကြံသူများအား ကြည့်လိုက်၏။

လုယွီ၏စိုက်ကြည့်ခြင်းခံရသော ကျင့်ကြံသူများသည် သူတို့၏စိတ်နှလုံးသားအတွင်းမှ မွန်းကျပ်လာမှုကို ခံစားနေရသည်။

"မင်း အရမ်းလွန်မလာနဲ့...ဒါက ကျိုးမိသားစုနော်...မင်း တတ်နိုင်တာထက် ပိုစားရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်"

ကျင့်ကြံသူတစ်ယောက်က အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောဆိုလိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ"

လုယွီက ရယ်မောပြီး သူ၏လက်ချောင်းအားလှုပ်ခတ်လိုက်ရာတွင် ဓားချီတစ်လှိုင်းထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

၄၈....

အဝေးတစ်နေရာမှကြည့်လျှင် ရှည်လျားလှသော ဓားချီလှိုင်းကြီးက ထို ကျင့်ကြံသူထံသို့ တိုးဝင်သွားခြင်းကို မြင်ရပေမည်။

ထိုကျင့်ကြံသူသည် မည်သို့မျှ ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။ရုတ်ချည်းဆို သလိုပင် သူက သွေးမြူဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

လုယွီ၏ဓားချီဖြင့်ရိုက်ခတ်မိသော မြေပြင်ပင်လျှင် နက်ရှိုင်းသောကျင်း ကြီး ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့သည်။

"ဘယ်ကောင် ငါ့ကိုတားဆီးဝံ့လဲ...ထွက်သွားကြစမ်း"

လုယွီ၏အကြည့်တွင် သတ်ဖြတ်လိုခြင်းစိတ်ဆန္ဒများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပေ သည်။

တစ်ခြားကျင့်ကြံသူများက ထိုဖြစ်ရပ်ကိုမြင်ချိန်တွင် မည်သည့်တုန့်ဆိုင်း ခြင်းမျှမရှိဘဲ ချက်ချင်းပင် နောက်သို့လှည့်ပြေးကြ၏။

"အကြီးအကဲနှစ်ယောက်ကို သတင်းပို့ကြ....ထိပ်သီးကျင့်ကြံသူတစ် ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ"

နေရာမှလွတ်မြောက်လာသော ကျင့်ကြံသူတစ်ယောက်သည် ကျိုး မိသားစု၏အနောက်ဘက်ခြံဝန်းသို့ အပြေးထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ကျိုးအိမ်တော်သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသဖြင့် အနောက်ဘက်ခြံဝန်းပင် လျှင် အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါပေ၏။အိမ်တော်ရှိလမ်းများအားလုံး မြွေလိမ်မြွေကောက် တည်ရှိပေသည်။ထိုလမ်းများကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိ သူသည် အနောက်ဘက်ခြံဝန်းသို့ ရောက်ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

အိမ်တော်အရှေ့မှထွက်ပြေးလာသော ကျင့်ကြံသူသည် အချိန်တခဏ အတွင်း၌ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သောခြံဝန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့

သည်။

"အကြီးအကဲနှစ်ယောက်...ထိပ်သီးကျင့်ကြံသူတစ်ယောက်က အိမ်တော်ကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်နေပါတယ်...ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပေးကြပါ"

ထိုကျင့်ကြံသူက ဒူးထောက်ပြီး အသနားခံပြောဆိုနေလေ၏။

"ကောင်းပြီလေ...ငါတို့သိပြီ....မင်းတို့ဖြစ်နေတာတွေကို အခန်းထဲကနေ ငါတို့ကြားနေရတယ်"

အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အပြင်သို့ အဖိုးအိုနှစ်ယောက်ထွက်လာလေသည်။

အဖိုးအိုနှစ်ယောက်၏ဆံပင်များသည် မီးခိုးရောင်သန်းနေသော်လည်း သူတို့၏အော်ရာများသည် အားကောင်းပေ၏။သူတို့အား အသက်အိုမင်းနေပြီဟုပြောရန်ပင် မဖြစ်နိုင်ချေ။

"ဒီလိုကိစ္စငယ်လေးက...မင်းတို့ကို ကူကယ်ရာမဲ့စေတာလား...မင်းတို့က ငါတို့ကို သိက္ခာချနေတာပဲ"

အဖိုးအိုနှစ်ယောက်အနက်မှတစ်ယောက်က တီးတိုးပြောဆိုလိုက်၏။

ကျင့်ကြံသူက အလျှင်အမြန် အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်က အရည်အချင်းမပြည့်ဝတိပါ....ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ"

"ကောင်းပြီလေ...အနာဂတ်မှာ မင်း ကြိုးကြိုးစားစားကျင့်ကြံတော့....ဒီလိုနာမည်မရှိတဲ့ကောင်မျိုးတွေ လာနှောက်ယှက်တာအတွက်နဲ့ နောင်တစ်ခါဆိုရင် ငါတို့ ကူညီမပေးတော့ဘူး"

အဖိုးအိုက မောက်မာစွာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

"ဒါဆို ခင်ဗျားတို့က ဒီနေရာမှာ ပုန်းအောင်းနေတာပေါ့"

လုယွီ၏အသံနှင့်အတူ ခြံဝန်း၏နံရံတစ်ဖက်သည် လဲပြိုသွားခဲ့သည်။
ပြိုလဲနေသောနံရံများမှ ဖုန်မှုန့်များ တထောင်းထောင်းထနေပြီး လု
ယွီ၏အသံသည် ဖုန်မှုန့်များကြားမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

"ငါ့ ခြံဝန်းထဲကို ကျူးကျော်ဝင်လာရဲတယ်ပေါ့....မင်း သေစမ်း"

အကြီးအကဲနှစ်ယောက်သည် အလွန်အမင်းဒေါသထွက်သွားကြပြီး သူ
တို့၏အစွမ်းထက်ဆုံး ကျန်းချီလှိုင်းများကို ချက်ချင်းပင် ထုတ်လွှက်လိုက်
ကြသည်။

လုယွီသည် သူတို့နှင့် ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့်ကွာဝေးသောနေရာ၌ရှိနေ
သော်လည်း သူက ပြင်းထန်သောလေစိမ်းများကို ခံစားမိ၏။

လုယွီက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့အရှင်သခင်က ဒီနေရာမှာမရှိဘူးပဲ"

"ဟား ဟား ဟား...ငါတို့ရဲ့အရှင်သခင်ကို မင်းတွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ရမယ်
ထင်နေလား"

အကြီးအကဲတစ်ယောက်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြက်ရယ်ပြုနေပေသည်။

"ကောင်းပြီလေ....ခင်ဗျားတို့က အလေးမထားမှတော့...ခင်ဗျားတို့
အသက်ကိုချန်ထားဖို့က ကျုပ်အတွက် အသုံးမဝင်ဘူး"

လုယွီက လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောဆိုပြီးနောက် သူ၏လက်မှ ကျန်းချီလှိုင်း
တစ်လှိုင်းကို ထုတ်လွှက်လိုက်သည်။
